

opusdei.org

Prelatens brev (maj 2007)

Biskop Javier Echevarrías brev till Opus Deis medlemmar. Prelaten inbjuder att intensivare umgås med Jungfru Maria under majmånad och att försvara familjen.

2007-05-13

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Under påsktiden berättar Mässans läsningar om händelser ur Apostlagärningarna. Det är

glädjande att se att de första kristna redan från början, från Pingstdagen, var klart medvetna om att de utgjorde Guds nya familj på jorden, grundad på Kristi påskoffer och på den Helige Andes utgjutelse. Låt oss fyllas med glädje och med ansvar, ty den alltid unga Kyrkan - det är vi, var och en av oss.

Den helige Lukas vittnar om att våra första bröder och systrar i tron *deltog troget i apostlarnas undervisning och den inbördes hjälpen, i brödbrytandet och bönerna.*^[1] Han tillägger: *Alla de många som hade kommit till tro var ett hjärta och en själ.*^[2]

En direkt följd av denna vetskap och känsla av att vara Guds familj var deras apostoliska mod för att tala om Jesus med de personer som de träffade, utan att ge efter för fruktan eller falsk mänsklig hänsyn. De *förkunnade frimodigt Guds ord* antecknar evangelisten och

understryker att *med stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet om att herren Jesus hade uppstått, och de fick alla riklig del av Guds nåd.*[3]

Inför denna vackra bild, där de första kristnas självklara entusiasm över Jesu uppståndelse och deras apostoliska iver framstår särskilt tydligt, kan man som sagt urskilja deras övertygelse att veta att de är Guds familj på jorden. Det är en familj som är förenad av band som är mycket starkare än biologiska band och som Herren hade förebådat i sin predikan: *Och han visade med handen på sina lärjungar och sade: Det här är min mor och mina bröder. Den som gör min himmelske faders vilja är min bror och syster och mor.*
[4]

Detta påstående av Jesus tillämpas i första hand på Jungfru Maria eftersom det stora mysteriet med Ordets inkarnation kunde bli till tack

vare hennes fullständiga bejakande av det budskap som ärkeängeln hade framfört till henne på Guds uppdrag. Det var av henne som de första kristna lärde sig att vara Guds barn, som Jesu Kristi bröder och systrar.

Några kyrkofäder framhåller Marias oersättliga roll som Moder i urkyrkan efter Jesu Kristi himmelfärd och Hjälparens ankomst. I en bok som tillskrivs den helige Maximus Bekännaren skrivs till exempel att ”när Apostlarna skingrades över hela jorden, bodde Kristi heliga Moder, som allas Drottning, i jordens mittpunkt, i Jerusalem, på Sion, tillsammans med Jesu älskade Apostel, som Jesus Kristus hade givit henne som son.”[5]

Dessa tankar passar väl i maj månad, som särskilt tillägnas Jungfru Maria i en stor del av världen. Vår Fru uppfyller det uppdrag som hennes Son hade gett henne på Korset, och

handlar i varje stund som de kristnas moder, som Kyrkans moder. Jag inbjuder er att begrunda den helige Josemarías glädje då han i början av denna månad fastställde att »vördnaden för den heliga Jungfrun ständigt är lika levande och hur den bland oss kristna väcker en övernaturlig strävan efter att handla som *domestici Dei*, som medlemmar av Guds familj». [6]

Jag tror inte att det är alltför dristigt att dra slutsatsen att den helig Josemaría har varit en innovatör eller, om ni föredrar, ett helgon som öst oerhörda rikedomar och inspiration ur den heliga Skrift. Han brukade säga att en kristen, och konkret en man, en kvinna i Opus Dei, omvandlar gatan till ett tempel, eftersom han eller hon omvandlar sina göromål till gudstjänst och lov till den heliga Treenigheten. I dessa ord från den predikan som jag citerade ovan ser jag något som är

kännetecknande och som många människor har påpekat: genom sitt sätt att umgås och samtala med folk omvandlade den helige Josemaría de mest skilda platser där han befann sig till ännu ett Betania. Bland de sjuka, bland hantverkarna, bland universitetsstudenter, bland intellektuella, etc. (jag skulle kunna nämna många exempel) skapade han en familjeatmosfär i vilken alla lärde sig att ta emot Kristus som Marta, Maria och Lasarus gjorde.

Det är självklart att var och en av oss enligt sina särskilda behov försöker att hitta konkreta sätt att umgås med Jungfru Maria personligen under dessa veckor, med iver att upptäcka en bror eller syster i de andra, i varje stund. Kanske kan vi vara mer uppmärksamma och tillgivna då vi ber rosenkransen varje dag och när vi betraktar hemligheterna, eller också göra en vallfärd, kanske tillsammans med en annan person,

till någon Mariahelgedom eller -
kapell i eller nära den stad där vi
bor.

I Opus Dei brukar vi under denna
månad göra en *majvallfärd*, en vana
som vår grundare inledde 1935. Låt
oss redan nu lägga dess andliga
frukter i vår Moders händer. Ty, som
den helige Josemaría förklarade,
»Maria bygger ständigt upp Kyrkan,
hon församlar den, bevarar dess
enhet. Det går inte att hysa en äkta
vördnad för den heliga Jungfrun
utan att känna sig innerligt knuten
till Kristi mystiska kropps övriga
medlemmar och djupare förenad
med dess synliga huvud, påven».[7]

Att tänka på Kyrkan som Guds familj
får mig också att tänka på behovet
som finns att sprida sanningen om
familjen, grundad på äktenskapet
mellan *en man och en kvinna för
alltid*, vilket, som Påven sade i
Valencia för mindre än ett år sedan,

»är det privilegierade området där varje person lär sig att ge och att ta emot kärlek».[8] Vi kan aldrig överdriva våra ansträngningar att sprida den kristna läran om dessa frågor så länge de naturliga grunderna för familjen som institution i många länder undergrävs av orättvisa lagar och vanor. För ett par veckor sedan hade jag glädjen att i Rom träffa ett stort antal äkta par som deltog i en internationell familjekongress. I enlighet med Kyrkans lära uppmanade jag dem att med sina ord och med sitt liv stärka denna institutions rötter, vilken är »en nödvändig del i folkens väl, en oumbärlig grund i samhället och en stor skatt för makarna under hela deras liv».[9]

Om familjen med rätta kallas *hemkyrka*, är det »därför att familjen visar fram och aktualiserar kyrkans gemenskaps- och familjenatur som

Guds familj. Varje medlem utövar i enlighet med sin egen roll dopets prästadöme och bidrar på detta sätt till att göra familjen till en nådens och bönens gemenskap en skola för mänskliga och kristna dygder och till den första platsen för förkunnelse av tron för barnen».[10]

Ett väsentligt kännetecken för denna institution i dess egenskap av gemenskap grundad på och uppbyggd av kärlek – osjälviskt givande till andra – är att dess medlemmar bör kunna hänge sig varje dag med effektiv och tillgiven omsorg om varandra. Det går inte att någon resonerar som om de andra inte fanns. Var och en bör tänka på de andras behov: be för varandra, hjälpa varandra, lida med och glädja sig över andras sorge- och glädjeämnen. På detta sätt bidrar alla till att följa det ljuva budet, som den kristna broderligheten medför, med en sådd av frid och glädje, vilket i

slutändan nödvändigtvis påverkar samhället.

Ansvar^{et} att *skapa en familjatmosfär* i varje hem är något mycket behagligt som angår alla: fadern och modern, syskonen, far- och morföräldrarna och de personer som hjälper till med sitt arbete för att ta hand om hemmet. Det är en uppgift som rör alla, eftersom vi alla behöver kämpa mot "förborgerligandet", ett tydligt bevis på själviskhet. Självklart är det främst föräldrarnas roll, vilka före andra hederliga ändamål bör inrikta sitt livsprojekt på att förverkliga den heliga Familjens exempel med Jesus, Maria och Josef, så bra som möjligt. Även om några meningsskiljaktigheter inte kan undvikas helt och hållet mellan makarna, bör kristna makar anstränga sig för att övervinna dem så snart som möjligt samt be om förlåtelse och förlåta.

Den helige Josemaría förstod och ursäktade dessa svagheter.

»Eftersom vi är mänskliga varelser, kan man bråka någon gång, men sällan. Efteråt», tillade han, »bör båda parter erkänna att de har skulden och säga till varandra: Förlåt mig! och ge varandra en kram... Och gå vidare! Men man bör kunna märka att ni inte tvistar igen på lång tid. Inför barnen, små eller stora, skall ni aldrig bråka. Även om de är mycket små, lägger barnen märke till allt».[11]

Mina döttrar och söner, ni som förverkligar Guds kallelse som äkta makar, detta vackra panorama visar sig även i oftast små offer, även om de ibland förefaller oss vara stora. Ansvar att bygga upp ert hem faller till hundra procent på fadern och modern, på alla plan. Kanske en av makarna tillbringar en stor del av tiden utanför hemmet på grund av arbetskraven men när han eller hon

återvänder hem efter en lång arbetsdag, till och med om han är helt slut, kan han inte välja bort att göra samlivet i familjen behaglig. Inte heller kan han eller hon ägna sig åt att tänka på sin egen vila helt egoistiskt. Ni bör ägna den andre maken den tillgivenhet och uppmärksamhet som han eller hon har rätt till och barnen den tid och tillgivenhet de behöver, särskilt i de perioder som är viktigare för deras fysiska och känslomässiga utveckling.

Mina gifta söner och döttrar, rannsaka därför hur ni beter er hemma. Tänk på hur ni kan förbättra ert deltagande i husets arbetsuppgifter, vilket även gäller männen; hur ni lugnt talar om vart och en av era barn för att gemensamt leda dem; hur beredda ni är att dra ner på aktiviteter utanför hemmet, om det är nödvändigt för att bättre ta hand om er familj, som *alltid* är *det*

bästa företaget, som den helige Josemaría försäkrade. Särskilt när barnen är små, hjälp den andre maken att uppfylla sina kristna plikter, som t ex att gå till mässan eller kristna utbildningsmedel. Leta efter lämpliga lösningar, säkra på att denna ansträngning och detta offer gör hela familjen gott.

I ovanstående avsnitt har jag riktat mig mer direkt till gifta personer, men jag vill understryka att dessa förpliktelser och kärnan i dessa råd gäller alla, eftersom vi alla har ett ansvar, var och en i sina personliga omständigheter, att skapa och upprätthålla en sann familjeatmosfär i vår omgivning. Vad gör du för andra? Går du ut över dig själv? Hur pass engagerar du dig för att ge andra frid och glädje? Hur visar du att du är tillgänglig för vad som helst? På kontoret, i verkstaden, när du vilar, hur främjar du broderligheten, hemkänslan?

Å andra sidan, när jag skriver detta tänker jag särskilt på mina döttrars arbete som tar hand om våra centers förvaltningar: numerarier och assisterande numerarier. Just eftersom ni på liknande sätt utför Jungfru Marias uppgift i Nasarets hem, hur mycket kan ni, mina döttrar, inte påverka utvecklingen av varje person, varje center, varje arbete, hela Verket och samhället med denna gömda och tysta tjänst som ger familjen dess kristna smak!

Av denna fantastiska familj som Verket är, har jag fått uppleva två stunder som jag tackar Gud för: för fjorton dagar sedan i Milano, och i förrgår kom jag hem från Berlin. Under dessa två vistelser har jag ofta minns vår Faders liv som "vill" att vi varje timme, var och en av oss, "skapar familj".

Låt oss vända oss till Kyrkans och Verkets Moder, så att hon lär oss hur

vi kan sprida det kristna familjeidealet överallt, med dess olika nödvändiga praktiska konsekvenser. Om de ibland medför offer, låt oss inte glömma att de även utgör en ousinlig källa till glädje: glädjen hos den som inte tänker på sig själv, utan ger sig hängivet till andra, för Guds skull, som Jesus Kristus gjorde.

Fortsätt att be mycket för mina böneämnen. Gud har velat att jag är Fader till denna övernaturliga familj som Verket är. Jag ensam förmår inte något. Stödd på mina döttrar och söner, förmår jag allt med Guds nåd: *omnia possum in eo, qui me confortat*. [12] Kom särskilt ihåg att be för de numerarier som blir prästvigda i Rom den 26 maj. Be Herren om att göra dem mycket heliga, helt hängivna i sina bröders och systrars och alla själars tjänst.

Och be mer, mycket mer för Benedikt XVI, alla kristnas gemensamme Fader, Kristi ställföreträdare i Guds stora familj på jorden som den heliga Kyrkan är.

Med all kärlek välsignar er

er Fader

+ Javier

Rom den 1 maj 2007

[1] Apg 2:42.

[2] Apg 4:32.

[3] Apg 4:31, 33.

[4] Matt 12: 49-50.

[5] *Vita Mariae* tillskriven den helige Maximus Confessor, nr 95 ("Testi mariani del primo millennio", 2:a bandet, s 259).

[6] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 139.

[7] *Ibid.*

[8] Benedikt XVI, *Tal under Världsfamiljedagarna*, 8/7 2006.

[9] *Ibid.*

[10] *Katolska Kyrkans lilla katekes*, nr 350.

[11] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under ett samkväm, 4/6 1974 ("Hogares luminosos y alegres", s 26).

[12] Fil 4:13.